

Ἀριθ. 689 — Λεπτά· εἴκοσι πέντε.

ΕΤΟΣ ΙΔ'.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΖ'.

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ 1 Ἰαννουαρίου. Ἐκτός· καὶ εἴναι ἑτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδ. Παρθενωμείου 14.

12 Μαρτίου 1889.

[Δς.]

Οἱ πειρασμοί

Μίμησις. Σκηνή της απόκριω

Εστία, Αθήνα

τμ. 27, ετ. ΙΔ', τχ. 689, 12 Μαρτίου 1889, σ. 273-274

ΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ

ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

(Κοιτών κομψότατα ηύτρεπισμένος.)

Ο ΚΥΡΙΟΣ (εἰσερχόμενος)—Ὁΰφ! (ὕπὸ τὴν ἀμυδρὰν ἀνταύγειαν τῆς ἐστίας βραδέως βαδίζων πλησιάζει καὶ ἀφίρει ἐπὶ μικρᾷ τραπέζῃς δέσμῃ ἐϋωδεστάτων μενεξέδων, λαμβάνει ἐπειτα τὰ σπύρια καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνάψῃ.)

ΠΡΩΤΟΝ ΣΠΙΡΤΟΝ (συντριβεται)—Κράκ!

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΣΠΙΡΤΟΝ (συντριβεται)—Κρίκ!

ΤΡΙΤΟΝ ΣΠΙΡΤΟΝ (συντριβεται)—Κρααάκ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—'Ανάθεμα τὸ μονοπώλιον!

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΣΠΙΡΤΟΝ (ἀνάπτει)—Ψίτ!

ΤΟ ΚΗΡΟΠΗΓΙΟΝ.—'Αξιότητα ποῦ τὴν ἔχεις!

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΤΟΙΚΟΥ.—Ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέκκ!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Κάμε γρήγορα καὶ θὰ μαρθοῦμε. Πότε θὰ μᾶς δώσης εἰς ἐκείνην; Ὁ χορὸς ἄρχισε ἀπὸ τὰς ἐννέα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Τὸ ξεύρω πῶς ἄρχισε ἀπὸ τὰς ἐννέα, μὰ δὲν ἤμποροῦσα νὰ 'πάγω ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Διὰ νὰ 'πάγῃ κανεὶς μασκαρεμμένος εἰς ἕνα σαλόνι πρέπει νὰ γείνη ἡ ὥρα δεκάμιση, ἐνδεκά. Τότε θὰ 'πάγουν καὶ οἱ ἄλλοι. (Κάθηται βαρέως εἰς τὸν καναπέν).

Ο ΚΑΝΑΠΕΣ.—'Αἶ!

(Ὁ Κύριος ἐγείρεται καὶ ἀρχίζει νὰ ἐκδύεται βιαστικά. Τὰ ἐνδύματά του λίπτουσι κάτω.)

Ο ΤΑΠΗΣ.—Τί ἔχει πάλιν σήμερα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Αὐτὴ ἡ ἰδέα, νὰ στείλω τὴν γυναικά μου ἀπόψε εἰς τὸν Πειραιᾶ εἰς τῆς μητέρας της μαζὶ μὲ τὸ μωρὸ, ἦτον λαμπρά. Ἐγὼ εἶχα ἐργασίαν, εἶχα τάχα νὰ τελειώσω κάτι λογαριασμοὺς καὶ δὲν ἤμποροῦσα νὰ τὴν συνοδεύσω.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Λαμπρά ἰδέα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Οἱ ὑπηρεταὶ λείπουν καὶ αὐτοί. Εἶμαι ἐλεύθερος νὰ 'πάγω νὰ ἰδῶ τὴν ξανθὴν...

ΜΙΑ ΚΑΘΕΚΛΑ (ἐκπληκτος).—Τί λέγει;

ΑΔΗ ΚΑΘΕΚΛΑ.—Περίεργη!

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΘΕΚΛΑ.—Φλύαρη!

Η ΚΟΥΝΟΥΠΕΡΑ (φωνὴ ἀναθεῖν).—Σούτ!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Πήγαινε νὰ διασκεδάσης ὀλίγον· φθάνει ἡ καθημερινὴ πλῆξις τοῦ σπιτιοῦ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δύο χρόνιζ' πανδρεμμένος καὶ δὲν ἔκαμα τὸ ἐλάχιστον, διὰ τὸ ὅποιον νὰ ἔχω τύψεις συνειδήτος.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ (ἀνηρτημένη εἰς τὸν τοῖχον).—Τί ἔχεις νὰ παρκαπονέθῃς; Δὲν εἶσαι εὐτυχής;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέν λέγω! ἀλλά...

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Νά τὰ 'πῆς βέβαια! Ἡ μο-
νοτονία, τὸ κλείσιμον, ἡ νύστα, τὰ κλάμματα
τοῦ μωροῦ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Ἐπειτα νὰ βλέπης πάντοτε καὶ
αἰωνίως τὴν ἴδια γυναῖκα!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Πάντοτε μιὰ μελαγχρινή,
παχουλὴ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Τὰ χεῖλη σου νὰ προφέρουν δύο
χρόνια...

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Δυόμισυ μὲ τοὺς πέντε μῆ-
νας ποῦ ἤσασθε ἀρραβωνισμένοι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δυόμισυ χρόνια τὸ ἴδιο ὄνομα.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Καὶ τί πρόστυχον ὄνομα:
Κατερίνα!... μυρίζει μαγερεῖο!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Μαρία εἶνε πολὺ εὐμορφότερον.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Καλὰ ποῦ τὸ κατὰλαβες.
Κάμε γρήγορα λοιπὸν καὶ πήγαινε νὰ τὴν εὑρῇς
καὶ καὶ νὰ μᾶς δώσης 'ς αὐτήν. Ἐσχάσαμε
ἐδῶ 'ς τὴν κρεβατοκάμαρα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Πρέπει νὰ ἐνδύθῃ ἐπὶ τέλους.

Ο ΑἰΡ ΤΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ.—Τί βιάζεσαι; Εἶνε
τόσον καλὰ, τόσον ζεστὰ ἐδῶ. Ἐξω βρέχει.

ΑΜΑΞΑ ΕΚ ΤΗΣ ΟΔΟΥ (φωνὴ ἔξωθεν).—Βρρρ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Περνοῦν ἀμάξια ἔξω φωνάζω
ἐνα. Ποῦ εἶνε τὸ γελέκο μου;

ΤΟ ΓΕΛΕΚΟΝ.—Ἐδῶ εἶμαι!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Ἐχει κᾶτι μάτια ἡ Μαρία!

ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ.—Θαρρῶ πῶς εἶνε
πολὺ μικρὰ τὰ μάτια της ποῦ τὰ μάτια τῆς
γυναίκας σου!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Τὰ μάτια δὲν πουλιοῦνται μὲ τὸ
μέτρο. Νὰ ὁ λαιμοδέτης μου! Πῶς θὰ τὸν
δέσω τώρα. Νὰ ἦτον ἐδῶ ἡ γυναῖκά μου!

Ο ΛΑΙΜΟΔΕΤΗΣ.—Τώρα τὴν συλλογίζεσαι, εἰ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (πρὸ τοῦ καθρέπτου).—Θὰ τὰ κατα-
φέρω καὶ μόνος.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Δὲν πειράζει ὅπως καὶ ἂν
πᾶς εἶσαι κομψότατος.

Ο ΚΑΘΕΡΠΤΗΣ (εἰρωνικῶς).—Μοῦτρα γιὰ ἔ-
ρωτα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (κτεριζόμενος).—Περίεργον πῶς
πέφτουν αὐτὰ τὰ μαλλιά μου. Ἀρχίσα νὰ γί-
νωμαι φαλακρός.

ΤΟ ΚΤΕΝΙ.—Ὅλοι οἱ σπουδαῖοι ἄνθρωποι
εἶνε φαλακροί. Πολλὰ μαλλιά ἔχουν οἱ ἀνόητοι
καὶ οἱ ποιηταί.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (προσπαθῶν νὰ φορέσῃ τὸ φράκον).
—Πῶς σιγχάνομαι αὐτὸ φόρεμα.

ΤΟ ΦΡΑΚΟΝ (ὀργίλως).—Ἐτσι αἶ; Κράκ!
(ξηλῶνεται ὀλίγον).

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δὲν πειράζει. Μὰ ποῦ εἶνε τὰ
γάντια μου;

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ (φωνὴ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ἐρμα-
ρίου).—Ἐμαθες νὰ σοῦ τὰ ἐτοιμάζει ὅλα ἡ γυ-
ναῖκά σου. Γιὰ τίποτε δὲν εἶσαι ἄξιος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Ἐδῶ θὰ εἶνε. Μὰ αὐτὰ εἶνε πολὺ
μικρὰ εἶνε τῆς γυναίκας μου. Τί μικρὸ, τί χαρι-
τωμένο χεράκι! Τάχα ἡ Μαρία ἔχει τέτοιο χέρι.

ΕΝ ΓΑΝΤΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ.—Ἀμ, δὲν ἔχει;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (λαμβάνων τοὺς μενεξέδες).—Ἐ-
σεῖς λοιπὸν εἰς τὸ στῆθος μου ἐδῶ ἕως νὰ σὰς
δώσω εἰς ἐκείνην.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Εἴμεθα ὑπόχρεοι. ἔλα ξεμ-
πέρδευε!

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΤΟΙΚΟΥ.—Ντίγγ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δεκάμιση!

Η ΚΛΙΝΗ (παραπορευτικῶς).—Λοιπὸν φεύγεις;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Τὸ βλέπεις.

ΤΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΑΙΟΝ.—Λοιπὸν πηγαίνεις ἐκεῖ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Γιατὶ νὰ μὴν πάω;

ΤΟ ΣΥΣΜΕΜΕΝΟΝ ΚΑΝΔΗΛΙΟΝ.—Θὰ μετανοήσης!

ΤΑ ΝΥΜΦΙΚΑ ΣΤΕΦΑΝΑ.—Ἀπίστε!

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ.—Ἀχάριστε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Μὰ, γυναῖκά μου, μὴ θαρρῇς τά-
χα πῶς δὲν σ' ἀγαπῶ. Ἄν πηγαίνω 'ς τὸν
χορὸν νὰ ἰδῶ ἄλλην, αὐτὸ εἶνε ἀπλὴ ἰδιοτρο-
πία, προσωρινὴ ἐπιθυμία...

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Ἐλα τώρα ποῦ θὰ δώσης
καὶ ἀπόκρισι! Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ σὲ σέρνῃ ἡ
γυναῖκά σου ἀπ' τὴ μύτη!

Τὸ ΛΙΚΝΟΝ (κρατεῖ αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἐνδυμα ἐνῶ
διέρχεται).—Μὴ φύγῃς!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀπειλητικῶς).—Ἐ καὶ σὺ! (Ἐ-
γείρει τὸν πόδα ὅπως ἀπωθήσῃ αὐτό· ἀλλὰ βλέ-
πων τὰ μικρὰ κεντημένα σκεπάσματα, τὸ ἀπα-
λὸν προσκεφάλαιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρὸ μικροῦ
ἀνεπαύετο ἡ κεφαλὴ τοῦ τέκνου του, καταλαμ-
βάρεται ὑπὸ αἰφριδίας συγκινησεως καὶ ἰσταται
ταλαρτενόμενος).

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Κάνε τώρα καὶ τὸν εὐχίσθη-
τον· αὐτὸ σοῦ λείπει.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀνοίγει βιαίως τὸ παράθυρον καὶ
ρίπτει αὐτοὺς εἰς τὴν ὁδόν). Πειρασμοί!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ. (ἐκ τῆς ὁδοῦ).—Καλὴ ψυχὴ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀφαιρῶν τὸ φράκον του).—Θὰ
μείνω!

ΤΑ ΕΠΙΠΑΛ (ἐν χορῶ).—Τί χαρά!

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΤΟΙΚΟΥ.—Ντίγγ, ντίγγ,
ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ,
ντίγγ, ντίγγ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Ἡ, καλλήτερα, προφθάνω τὸ τραῖ-
νο τῶν ἐνδεκάμιση καὶ κατεβάνω εἰς τὸν Πει-
ραιᾶ. Λέγω τῆς γυναίκας μου πῶς ἐτελειώσα
γρήγορα τοὺς λογαριασμούς μου. Ἡ καυμένη
πῶς θὰ χαρῇ ὅταν με ἰδῇ!

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ.—Ἐλα φίλησέ με!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀσπαζόμενος αὐτήν).—Μὲ ὅλη
μου τὴν καρδιά!

Αἱ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ (ἐκ τοῦ εἰκονοστασίου).
—Ἀμήν!